

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 9, 2026

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2362](#) 21-04-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2277](#) 16-04-2026

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:1363](#) 15-04-2026

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:2769](#) 30-04-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:3963](#) 21-04-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1426](#) 13-04-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:3874](#) 08-04-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2056](#) 01-04-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:4791](#) 27-03-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:8635](#) 12-03-2026

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:2872](#) 11-03-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:4142](#) 20-02-2026

RECHTSPRAAK

Wijziging kinderalimentatie. Ouders waren in overleg ten gunste van de minderjarige afgeweken van de wettelijke maatstaven, maar het voordeel van deze afspraak is door de tijd ingehaald. De rechtbank komt toe aan wijziging van de kinderalimentatie en rekent met een hogere behoefte vanwege het feit dat het inkomen van de vader het NBGI overschrijdt en houdt daarbij ook rekening met de gewijzigde gezinssituatie.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder zijn de ouders van de minderjarige die ingeschreven staat op het adres van de moeder. Toen zij uit elkaar gingen hebben zij afspraken gemaakt in het ouderschapsplan dat deel uitmaakt van het echtscheidingsconvenant uit 2015. Kort samengevat hebben de ouders besloten om af te wijken van een berekening volgens de thans geldende alimentatierichtlijnen. Zij zijn in plaats daarvan overeengekomen dat de vader zolang de minderjarige minderjarig is en bij de moeder woont, aan de moeder een bedrag van € 150 per maand zal betalen in plaats van € 32 per maand volgens geldende alimentatierichtlijnen (geïndexeerd).

De moeder wil dat dit bedrag wordt gewijzigd in € 389 per maand. Volgens haar zijn de omstandigheden gewijzigd en kan de vader een hogere bijdrage voldoen. Zo is het inkomen van de vader gestegen, is de onderhoudsverplichting van de vader jegens de andere kinderen vervallen en is de zorgregeling met de minderjarige gewijzigd. De moeder gaat daarbij uit van een behoefte van de minderjarige van € 313 in 2015 in plaats van het toen vastgestelde bedrag van € 185. De vader wil dat het verzoek van de moeder wordt afgewezen. De ouders zijn bij het overeenkomen van de alimentatie bewust afgeweken van de wettelijke maatstaven waarbij zij een bedrag hebben bepaald totdat de minderjarige meerderjarig wordt, dus volgens de vader kan aan de afspraak niet worden getornd. Mocht er een wijziging van de kinderalimentatie komen, dan dient volgens de vader rekening te worden gehouden met een verdien capaciteit aan de zijde van de moeder.

Beoordeling en motivering

Vast staat dat de ouders in 2015 bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven ten gunste van de minderjarige. Ten tijde van de scheiding hebben zij namelijk het aandeel van de vader berekend op € 32 per maand, maar zijn zij desondanks overeengekomen dat de vader een kinderalimentatie van € 150 per maand zal betalen (geïndexeerd € 211 per maand in 2026).

De rechtbank overweegt dat de contractsvrijheid van ouders bij afspraken over kinderalimentatie wordt begrensd door de dwingendrechtelijke regel dat de kinderalimentatie ten minste moet voldoen aan de wettelijke maatstaven. Zo is in de wet bepaald dat de ouders verplicht zijn naar draagkracht bij te dragen in de kosten van hun minderjarige kinderen. Alleen ten gunste van het kind mag worden afgeweken van die wettelijke maatstaven. Daarbij geldt dat als dit bewust is gebeurd, een latere wijziging ten nadele van het kind alleen in uitzonderlijke gevallen mogelijk is, namelijk als het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn de onderhoudsplichtige ouder nog langer aan de overeenkomst te houden (vgl. art. 6:248 lid 2 BW dan wel art. 6:258 BW). Deze strengere maatstaf geldt niet voor het geval de kinderalimentatie na een wijziging van omstandigheden op een hoger bedrag zou uitkomen. In een dergelijk geval zou immers de instandhouding van de overeengekomen kinderalimentatie ertoe kunnen leiden dat een onderhoudsplichtige minder zou bijdragen dan volgens de wettelijke maatstaven het geval zou moeten zijn. In dit geval leidt het vorenstaande ertoe dat de moeder, gelet op de door haar gestelde wijzigingen in de omstandigheden, ontvankelijk is in haar verzoek tot wijziging van de alimentatie en staat de eerdere afspraak van partijen over de kinderalimentatie niet in de weg aan een herberekening en een verhoging van het overeengekomen bedrag.

Conclusie

De rechtbank wijzigt de door de vader aan de moeder te betalen kinderalimentatie en bepaalt dat deze kinderalimentatie € 381 per maand bedraagt.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 30-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:2769

Zaaknummer: C/01/420215 / FA RK 25-4290

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verplichte statusvoorlichting, contactherstel en hulpverlening onder straffe van dwangsom.

Grieven

In dit hoger beroep, waarvan al tussenbeschikkingen zijn gegeven, strijden de ouders over de statusvoorlichting, het gezamenlijk gezag, en de omgangsregeling. Beide partijen kunnen zich vinden in de geadviseerde informatieregeling.

De moeder wil de minderjarige niet vertellen wie zijn vader is en zij wil ook niet dat er contact komt tussen de vader en de minderjarige. Zij stelt hier geen draagvlak voor te hebben. Voor de vader is de statusvoorlichting en het contactherstel het belangrijkste. Nu het verzoek tot ondertoezichtstelling is afgewezen, verzoekt de vader om een dwangsomregeling te verbinden aan de nakoming van de verplichting tot statusvoorlichting en aan de nakoming van de op te leggen informatieregeling.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 8 EVRM en de artikelen 7 en 8 IVRK heeft een kind het recht om te weten wie zijn ouders zijn. Op grond van artikel 1:377a lid 1 BW heeft het kind recht op omgang met allebei zijn ouders en de ouder zonder gezag heeft ook recht op omgang met zijn kind. Blijkens rechtspraak van de Hoge Raad is er voor de rechter een gehoudenheid om op korte termijn alle in het gegeven geval gepaste maatregelen te nemen om de met het gezag belaste ouder ertoe te bewegen medewerking te verlenen aan de totstandkoming of uitvoering van een omgangsregeling tussen de andere ouder en het kind (zie bijvoorbeeld HR 17 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:91, r.o. 3.5, onder verwijzing naar EHRM 17 april 2012, nr. 805/09 (*Pascal/Romania*)).

Het hof volgt het advies van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) betreffende het in stand laten van eenhoofdig gezag van de moeder omdat het hof geen mogelijkheid ziet dat de ouders op korte termijn in staat zijn gezamenlijk uitvoering te geven aan het ouderlijk gezag. Het hof acht het in het belang van de minderjarige dat op korte termijn in ieder geval op een passende wijze aan hem verteld wordt wie zijn vader is en dat daarna wordt bekeken of er

mogelijkheden zijn voor contact tussen de vader en de minderjarige. Het hof is van oordeel dat de moeder vooralsnog onvoldoende heeft onderbouwd dat er sprake is van een situatie die reden geeft om de vader het recht op omgang met de minderjarige te ontzeggen, zoals bepaald in artikel 1:377a lid 3 BW. De door de raad geadviseerde hulpverlening is de noodzakelijke eerste stap, die in het zwaarwegende belang van de minderjarige moet worden geacht en genomen.

Gezien de grote weerstand die de moeder tot nu toe bij elke ten aanzien van de vader te zetten stap heeft getoond, zal het hof een dwangsomregeling opnemen ter nakoming van de verplichting tot medewerking aan de statusvoorlichting. De moeder moet zich binnen een maand aanmelden voor een door de raad geadviseerd hulpverleningstraject. Vervolgens moet zij ook meewerken aan dit traject en aan de informatieregeling.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking betreffende het eenhoofdig gezag en stelt een informatieregeling vast. Verder stelt het hof vast dat de moeder zich moet aanmelden voor en deelnemen aan een hulpverleningstraject gericht op statusvoorlichting. De vader moet zich aanmelden voor en deelnemen aan psycho-educatie.

Het hof verbindt dwangsommen aan de nakoming van de moeder bij de aanmelding voor en medewerking aan het hulpverleningstraject en de informatieregeling en houdt de beslissing over de omgangsregeling voor het overige pro forma aan.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 15-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:1363

Zaaknummer: 200.334.276/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geslachtsnaamswijziging van een dochter van een geadopteerde vader van wie de adoptie herroepen is wordt op grond van artikel 8 EVRM toegewezen, omdat de wettelijke route via de Dienst Justis van het Ministerie van Justitie en Veiligheid geen reëel alternatief biedt en het behoud van de huidige geslachtsnaam leidt tot een onrechtmatige inbreuk op het recht op identiteit en familie- en gezinsleven.

Feiten en omstandigheden

De vader van verzoekster is in 1972 geadopteerd door adoptiefouders, waarbij zijn geslachtsnaam werd gewijzigd. In 2024 heeft de rechtbank deze adoptie herroepen, waardoor de vader opnieuw zijn oorspronkelijke geslachtsnaam is gaan dragen. Verzoekster wenst eveneens deze geslachtsnaam te dragen en heeft de rechtbank verzocht haar geslachtsnaam dienovereenkomstig te wijzigen.

Verzoek

Verzoekster verzoekt de rechtbank om haar geslachtsnaam te wijzigen naar de geslachtsnaam van haar vader en de beslissing uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

Beoordeling en motivering

De rechtbank stelt voorop dat het Nederlandse recht in beginsel geen mogelijkheid biedt om via de familierechter een geslachtsnaamswijziging te verkrijgen; daarvoor is de in artikel 1:7 BW geregelde procedure via de Koning (bij de Dienst Justis van het Ministerie van Justitie en Veiligheid) voorgeschreven. In dit geval acht de rechtbank echter voldoende aannemelijk dat die route voor verzoekster geen reële kans van slagen heeft. Ook biedt artikel 1:24 BW geen grondslag, nu geen sprake is van een fout in de geboorteakte.

Vervolgens toetst de rechtbank aan artikel 8 EVRM en oordeelt dat onder de bijzondere omstandigheden van dit geval het ontbreken van een effectieve nationale rechtsingang een onrechtmatige inbreuk vormt op het recht op identiteit en het recht op familie- en gezinsleven van verzoekster. Daarbij weegt mee dat de adoptie van de vader is herroepen, waardoor hij

weer zijn oorspronkelijke geslachtsnaam draagt, terwijl verzoekster als enige binnen het gezin de oude naam heeft behouden, waarmee zij geen binding heeft en die voor haar negatieve associaties oproept. Ook ervaart zij het verschil in geslachtsnaam als belastend. De rechtbank vindt dat het verschil in geslachtsnaam een ongewenst emotioneel onderscheid binnen de familie veroorzaakt. Door de geslachtsnaam te wijzigen wordt ook voor derden duidelijk dat verzoekster tot de familie behoort. Gelet hierop, en mede in het licht van ontwikkelingen in wetgeving, waar het wetsvoorstel ‘Wet afbouw interlandelijke adoptie en vereenvoudiging identiteitsherstel’ op dit moment in consultatie is, wijst de rechtbank het verzoek tot geslachtsnaamswijziging toe. De wijziging wordt van kracht na aanpassing van de geboorteakte. Het verzoek om de beslissing uitvoerbaar bij voorraad te verklaren wordt afgewezen, omdat wijziging van de akte pas mogelijk is nadat de uitspraak onherroepelijk is.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek toe en geeft opdracht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand voor wijziging van de geslachtsnaam van verzoekster in haar geboorteakte.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 01-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2056

Zaaknummer: C/16/597624 / FO RK 25-971

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bewind blijft in stand wegens aanhoudende problematische schulden, maar wijziging van de grondslag naar een lichamelijke of geestelijke toestand wordt wegens onvoldoende onderbouwing teruggedraaid; geen ontslag van de bewindvoerder bij gebrek aan gewichtige redenen.

Feiten en omstandigheden

De rechthebbende was onder bewind gesteld over zijn (toekomstige) goederen wegens verkwisting dan wel problematische schulden, met inschrijving in het Centraal Curatele- en bewindregister.

Naar aanleiding van een tussentijdse evaluatie van de bewindvoerder waaruit bleek dat wijziging van de grondslag van het bewind noodzakelijk is, heeft de kantonrechter de grondslag van het bewind gewijzigd in die van een lichamelijke of geestelijke toestand en bepaald dat deze beschikking in het register wordt ingeschreven. De rechthebbende heeft tegen deze beschikking hoger beroep ingesteld en daarbij één grief aangevoerd. De rechthebbende komt op tegen zowel het voortduren van de onderbewindstelling als de wijziging van de grondslag daarvan.

Verzoek

De rechthebbende verzoekt de bestreden beschikking te vernietigen en de onderbewindstelling op te heffen. Voor het geval het bewind toch in stand blijft, verzoekt hij om benoeming van een andere bewindvoerder.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:431 lid 1 BW kan bewind worden ingesteld indien een meerderjarige zijn vermogensrechtelijke belangen niet behoorlijk kan behartigen wegens een lichamelijke of geestelijke toestand dan wel wegens verkwisting of problematische schulden. Opheffing is mogelijk indien de noodzaak daartoe ontbreekt (art. 1:449 lid 2 BW).

De kantonrechter heeft de grondslag van het bewind gewijzigd naar een lichamelijke of

geestelijke toestand, gebaseerd op informatie van de bewindvoerder over onder meer depressieve episodes, medische problemen en gebrekkig contact. Het hof acht deze wijziging echter onvoldoende onderbouwd, nu de rechthebbende deze stellingen betwist en medische stukken ontbreken.

Wel staat vast dat sprake is van een schuldenlast van circa € 25.000 en een nog op te starten schuldhulpverleningstraject. Daarmee is nog steeds sprake van problematische schulden, zodat de noodzaak van het bewind voortduurt en er geen grond is voor opheffing.

Ten aanzien van het verzoek tot ontslag van de bewindvoerder overweegt het hof dat daarvoor op grond van artikel 1:448 lid 2 BW gewichtige redenen vereist zijn. De door de rechthebbende en zijn ouders geuite onvrede is onvoldoende onderbouwd en biedt geen aanknopingspunten voor disfunctioneren van de bewindvoerder. Ook de communicatieproblemen kunnen niet aan de bewindvoerder worden toegerekend.

Conclusie

Het hof vernietigt daarom de beschikking voor zover de grondslag van het bewind is gewijzigd en wijst dat verzoek alsnog af, terwijl het bewind voor het overige in stand blijft.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2277

Zaaknummer: 200.358.390/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wrakingsverzoek ingediend namens de minderjarigen door hun wettelijk vertegenwoordiger is niet-ontvankelijk. Minderjarigen zijn belanghebbenden in de aanhangige procedures, geen partij in de zin van artikel 36 Rv.

Feiten en omstandigheden

Een zitting met de meervoudige familiekamer stond gepland waarin twee verzoeken met betrekking tot twee minderjarigen zouden worden behandeld: een verzoek ingediend door de moeder over het gezag van de minderjarigen en een verzoek voor een ondertoezichtstelling ingediend door de Raad voor de Kinderbescherming. Een week daarvoor hebben de minderjarigen een verzoek tot wraking ingediend. Dit verzoek is door de wrakingskamer niet-ontvankelijk verklaard, omdat minderjarigen op basis van artikel 1:245 BW handelingsonbekwaam zijn en niet zelfstandig in rechte kunnen optreden. Vervolgens heeft de vader van de minderjarigen, in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarigen, een nieuw wrakingsverzoek ingediend namens de minderjarigen.

Beoordeling en motivering

Naar het oordeel van de wrakingskamer kunnen de minderjarigen als belanghebbenden worden aangemerkt in de zin van artikel 798 lid 1 Rv in de aanhangige procedures. De vraag is of de minderjarigen dan ook op grond van artikel 36 Rv een verzoek tot wraking kunnen doen, nu dit artikel bepaalt dat 'een partij' dat kan doen. De Hoge Raad heeft bepaald dat een minderjarige weliswaar belanghebbende is, maar geen processueel belanghebbende, dus geen partij. De wrakingskamer verklaart het verzoek dan ook niet-ontvankelijk.

Conclusie

De wrakingskamer verklaart het verzoek niet-ontvankelijk.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 20-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:4142

Zaaknummer: C/03/349821 HA RK -26-35

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vrouw kan aanspraak maken op de bruidsgave, nu zij geen afstand heeft gedaan van deze aanspraak en de bruidsgave naar Iraans recht financiële zekerheid biedt bij echtscheiding. De man heeft recht op compensatie.

Feiten en omstandigheden

De vrouw en de man, beiden met de Iraanse nationaliteit, trouwden in 2018 in Iran. Hun huwelijksakte bevatte een bepaling voor een bruidsgave (*mahr*) van 300 Bahare Azadi gouden munten die op haar verzoek aan de vrouw zouden worden gegeven. Kort na het huwelijk verleende de man de vrouw een volmacht tot het verrichten van juridische handelingen alsook het indienen van verzoekschriften voor elk type echtscheiding en het beheren van de bruidsgave. De vrouw eiste vervolgens de 300 gouden munten op via een bevelschrift in Iran en verkreeg in december 2023 een reisverbod tegen de man in Iran totdat hij aan deze verplichting had voldaan. In februari 2024 diende de vrouw een echtscheidingsverzoek in. Bij de bestreden beschikking is in juli 2025 door de rechtbank de echtscheiding uitgesproken, maar het verzoek van de vrouw tot betaling van de bruidsgave afgewezen. In hoger beroep vordert de vrouw alsnog de toewijzing van de vordering tot betaling van de bruidsgave. De man voert verweer en stelt dat de vrouw naar Iraans recht door het indienen van het echtscheidingsverzoek afstand heeft gedaan van haar aanspraak op de bruidsgave dan wel hem ter zake moet compenseren.

Beoordeling en motivering

Het hof stelt vast dat de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft. Tegen de toepassing van Iraans recht door de rechtbank is geen grief gericht zodat dit in hoger beroep vaststaat.

Het hof oordeelt dat de bruidsgave onder Iraans recht (art. 1082 van het Iraanse Burgerlijk Wetboek) een vorm van financiële zekerheid voor de vrouw vertegenwoordigt, die zij op elk moment vanaf de huwelijksdatum kan opeisen. Het dient ter bescherming van haar financiële belangen, met name in geval van echtscheiding, aangezien naar islamitisch recht echtgenoten in beginsel hun eigen vermogen behouden. De vrouw kan na ontbinding van het huwelijk in

principe geen aanspraak maken op het vermogen of op een bijdrage in haar levensonderhoud van de man. Daarom verwerpt het hof de bewering van de man dat de bruidsgave slechts symbolisch van betekenis is. Ook naar Nederlands recht heeft de vrouw geen recht op partneralimentatie. Het hof oordeelt ook dat de volmacht beide partijen gelijke rechten en plichten verleende met betrekking tot echtscheiding en de gevolgen daarvan. Daarmee komt de man ook een recht op compensatie toe. Gezien de aanvankelijke financiële gelijkheid van partijen in Iran en de daaropvolgende achteruitgang van de financiële positie van de vrouw in Nederland, kent het hof, op basis van redelijkheid en billijkheid, de vrouw 200 Bahare Azadi gouden munten toe als een billijke oplossing.

Conclusie

Het hof vernietigt de beslissing en oordeelt dat de vrouw aanspraak kan maken op de bruidsgave maar de man ook recht heeft op compensatie. De man wordt veroordeeld tot overdracht van 200 Bahare Azadi gouden munten, dan wel tot betaling van de tegenwaarde van € 100.000.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2362

Zaaknummer: 200.360.389

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding. Afgifte minderjarige. Gevraagde voorziening geweigerd.

Feiten en omstandigheden

De moeder en de vader hadden een relatie, waaruit de minderjarige is geboren. De vader heeft de minderjarige erkend. Na het beëindigen van de relatie zijn er afspraken gemaakt over de opvoeding van de zoon in een ouderschapsplan. Het ouderschapsplan bepaalt onder meer dat de moeder en de vader gezamenlijk het gezag hebben en bevat een rooster voor co-ouderschap. De moeder en de vader hebben tot eind 2024 hier in grote lijnen uitvoering aan gegeven. De afspraak over het gezag is niet doorgevoerd in het gezagsregister. Nadat de ouders het niet eens konden worden over een wijziging in het ouderschapsplan is het contact tussen de vader en de minderjarige verbroken en verbleef de minderjarige uitsluitend bij de moeder. In december 2025 is de minderjarige vanuit school naar het huis van de vader toegegaan. De minderjarige heeft de moeder die middag nog ontmoet, maar is uiteindelijk met de vader mee naar huis gegaan en verblijft sindsdien bij hem. Sindsdien is er geen contact meer tussen de moeder en de minderjarige.

Standpunten

De moeder vordert om de vader te bevelen de zoon aan haar af te geven, op verbeurte van een dwangsom. Zij voert hiertoe aan dat zij alleen het gezag heeft en dat de minderjarige bij haar zijn hoofdverblijf heeft. Zij heeft momenteel geen zicht op zijn welzijn, verzorging en ontwikkeling, terwijl zij als de met eenhoofdig gezag belaste ouder daarvoor verantwoordelijk is. Verder is het in het belang van de minderjarige dat hij bij haar terugkeert, aangezien hij sinds zijn verblijf bij de vader school, medische afspraken en sportactiviteiten mist.

De vader voert verweer en stelt dat het de wens van de minderjarige is om bij hem te blijven. Bovendien gaat het een stuk beter met hem sinds hij bij de vader verblijft. Het is dan ook niet in zijn belang om hem te dwingen terug te keren.

Beoordeling en motivering

De rechtbank stelt voorop dat het noodzakelijk is dat beide ouders contact hebben met de minderjarige, wat in zijn belang is. Dit wordt ook onderschreven door beide ouders, die stellen

steeds te stimuleren dat de minderjarige contact heeft/herstelt met de andere ouder. Belangrijk hierbij is dat de ouders afspraken maken over welke zorg/contactregeling met de minderjarige passend is voor de huidige situatie, waar ook de input van de minderjarige onderdeel van moet zijn.

In dit kort geding ligt de vraag voor of, zolang de nieuwe afspraken niet gemaakt zijn, de zoon weer bij de moeder moet gaan wonen. De rechtbank volgt de moeder niet in de stelling dat de minderjarige onmiddellijk aan haar – als formeel gezaghebbende – moet worden afgegeven. De ouders hebben een ouderschapsplan ondertekend waarin staat dat zij beiden het gezag hebben. Aangezien het ouderschapsplan jarenlang de staande praktijk is geweest geldt dit als uitgangspunt in dit kort geding, in het bijzonder ten aanzien van het gezamenlijk gezag.

De volgende vraag is of het in het belang is van de minderjarige om verplicht te worden nu terug te gaan naar de moeder. De voorzieningenrechter vindt van niet. Hierbij speelt de leeftijd van de minderjarige een rol, zijn wens om nu bij de vader te verblijven en de afwezigheid van zwaarwegende belangen die nopen tot onmiddellijk ingrijpen.

Conclusie

De voorzieningenrechter weigert de gevraagde voorziening.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:3874

Zaaknummer: C/13/784851 / KG ZA 26-186 MK/RL

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Echtscheiding. Man moet zijn medewerking verlenen aan de religieuze echtscheiding (Mubarat).

Feiten en omstandigheden

Echtscheiding en huurrecht echtelijke woning

De vrouw en de man zijn op 23 september 2015 in Iran getrouwd. Beide partijen bezitten de Nederlandse en de Iraanse nationaliteit. De vrouw verzoekt de echtscheiding tussen de partijen en voert aan dat het huwelijk duurzaam is ontworpen. De man spreekt dit niet tegen.

Wat de echtelijke woning betreft, heeft de vrouw om exclusieve huur verzocht, waarbij zij aanvoerde dat zij voor haar werk en atelier afhankelijk was van de woning en haar beperkte sociale netwerk. De man heeft op 21 februari 2025 de echtelijke woning verlaten, naar eigen zeggen slachtoffer van huiselijk geweld, en heeft sindsdien tijdelijk elders gewoond. Hij heeft nog geen vaste verblijfplaats maar realiseert zich dat, nu hij de woning heeft verlaten, de vrouw de meest gereede partij is om het huurrecht toegekend te krijgen.

Afwikkeling van het huwelijksvermogensregime en bruidsgave

De vrouw verzoekt de man te gelasten de in het verzoekschrift genoemde zaken aan de vrouw terug te geven. Zij legt hieraan ten grondslag dat ook naar Iraans recht gemeenschappelijke goederen verdeeld kunnen worden. De vrouw voert aan dat bepaalde goederen zijn gekocht met gemeenschappelijk spaargeld uit gelden van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) en bestemd waren voor de onderneming van de man. De vrouw heeft er geen bezwaar tegen als de man de goederen houdt, maar wenst een vergoeding van de helft van de waarde. Volgens de vrouw is de inboedel al in 2021 aangeschaft en gelet op een afschrijvingstermijn van vijf jaar voor inboedelgoederen vertegenwoordigt de inboedel geen waarde meer. De man betwist dit en stelt dat deze bedrijfsgoederen na aankomst in Nederland met eigen vermogen zijn verworven en dat de vrouw ze voor een gezette prijs mag hebben. Hij erkent dat de inboedel is gekocht met gemeenschappelijk spaargeld.

Ook verzoekt de vrouw om betaling van de overeengekomen bruidsgave, betreffende 14 volle

(l) Bahar-e Azadi gouden munten dan wel de waarde daarvan. De man voert hiertegen geen verweer.

Medewerking religieuze echtscheiding

Ten slotte verzoekt de vrouw om de man te gelasten binnen vier weken na de datum van deze beschikking zijn volledige en onvoorwaardelijke medewerking te verlenen aan het bewerkstelligen van de echtscheiding van partijen naar religieus (islamitisch) en Iraans recht. Tijdens de mondelinge behandeling heeft de vrouw haar verzoek gewijzigd en nu verzoekt zij dat de man zijn medewerking dient te verlenen aan een scheiding door middel van een Mubarat, omdat de echtscheiding door beide partijen wordt gewenst. Zij voert aan dat een religieuze echtscheiding noodzakelijk is voor haar om te kunnen hertrouwen, naar Iran te reizen om haar bejaarde ouders te bezoeken, en zelfstandig een nieuw paspoort te verkrijgen. Ook heeft zij een kinderwens en kan zij, volgens de artsen, hier niet te lang mee wachten. Scheiden volgens de Khul duurt erg lang en is, gelet op haar leeftijd en gezondheid, aldus geen alternatief.

De man voert hiertegen verweer. Volgens hem zijn de partijen vluchteling en hij stelt te vrezen voor zijn leven als hij de ambassade moet betreden. Volgens de man is er ook een alternatief voor de vrouw en kan zij ook zelf de echtscheiding (Khul) vragen.

Beoordeling en motivering

Echtscheiding en huurrecht echtelijke woning

Beide partijen hebben hun gewone verblijfplaats in Nederland en de woning is in Nederland gelegen. De Nederlandse rechter is aldus bevoegd om volgens Nederlands recht over de echtscheiding en gerelateerde verzoeken te oordelen, hetgeen volgt uit artikel 10:56 lid 1 BW jo. artikel 4 lid 3 aanhef en sub a Rv. De rechtbank spreekt de echtscheiding uit en wijst het verzoek van de vrouw om haar het huurrecht toe te kennen toe. Het huurrecht betreft alleen de woning en niet de inboedel. Dit deel van het verzoek wordt afgewezen.

Afwikkeling van het huwelijksvermogensregime en de bruidsgave

Nu de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft over het echtscheidingsverzoek (art. 3 lid 1 sub a eerste gedachtestreefje Brussel II-ter) heeft de Nederlandse rechter tevens rechtsmacht ten aanzien van het verzoek met betrekking tot de bruidsgave (art. 4 lid 3 Rv jo. art. 827 lid 1 sub g Rv) en de afwikkeling van het huwelijksvermogensstelsel van partijen (art. 5 lid 1 Verordening huwelijksvermogensstelsels).

Partijen zijn in 2015 gehuwd, waardoor het toepasselijk recht wordt bepaald aan de hand van

het Haags Huwelijksvermogensverdrag 1978. Hun eerste huwelijksdomicilie was in Iran. In 2019 zijn zij naar Nederland verhuisd en in januari 2025 hebben zij de Nederlandse nationaliteit verkregen. Daarom is vanaf de huwelijksluiting tot januari 2025 Iraans recht van toepassing en vanaf januari 2025 Nederlands recht. Sindsdien zijn partijen gehuwd in de wettelijke beperkte gemeenschap van goederen.

De rechtbank wijst het verzoek van de vrouw af. De goederen zijn aangeschaft in de periode dat Iraans recht van toepassing was. Iraans recht kent in beginsel een algehele scheiding van goederen. Alleen als partijen een goed gezamenlijk hebben aangeschaft, kan dat voor verdeling in aanmerking komen. De vrouw heeft, tegenover de betwisting door de man, niet aangetoond dat de genoemde goederen met gezamenlijk spaargeld zijn gekocht. De rechtbank kan dit daarom niet vaststellen. Niet in geschil is dat de inboedel met gezamenlijk inkomen is aangeschaft en volledig bij de vrouw in de woning is achtergelaten. Ook als sprake zou zijn van gemeenschappelijke goederen, volgt daaruit niet dat de vrouw recht heeft op een vergoeding, omdat geen van partijen de waarde van de goederen met stukken heeft onderbouwd.

De bruidsgave vloeit voort uit een bijzondere rechtsverhouding waarvoor geen wettelijke of verdragsrechtelijke regels bestaan die het toepasselijke recht bepalen. Omdat de bruidsgave voortkomt uit het door partijen naar Iraans recht gesloten huwelijk, moet de vordering van de vrouw tot betaling daarvan naar Iraans recht worden beoordeeld. Nu de man geen verweer heeft gevoerd tegen het verzoek van de vrouw, wijst de rechtbank dit verzoek toe.

Medewerking religieuze echtscheiding

De Nederlandse rechter heeft op grond van artikel 4 lid 3 Rv rechtsmacht om op dit verzoek te beslissen. De rechtbank past daarbij Nederlands recht toe.

De rechtbank wijst het verzoek van de vrouw toe en veroordeelt de man zijn medewerking te verlenen aan de Mubarat. De rechtbank overweegt dat de man niet bereid is om naar de imam en Iraanse ambassade te gaan, maar hij kan niet onderbouwen dan wel aantonen dat er een concreet gevaar voor hem bestaat.

De rechtbank is van oordeel dat de vrouw zich in huwelijksgevangenschap bevindt zolang de man zijn medewerking niet verleent aan de Iraanse religieuze echtscheiding. Zij blijft daardoor naar Iraans recht met hem gehuwd en op verschillende gebieden van hem afhankelijk. Dat vormt een inbreuk op haar persoonlijke levenssfeer. Ook kan zij zolang het religieuze huwelijk voortduurt geen nieuw islamitisch huwelijk aangaan. Hoewel de vrouw ook zelf een Iraanse echtscheidingsprocedure kan starten, kan die langer duren. Omdat beide partijen niet langer gehuwd willen zijn, past de Mubarat volgens de rechtbank het beste. De

rechtbank legt daarnaast een dwangsom op om de man tot medewerking te bewegen.

Conclusie

De rechtbank spreekt de echtscheiding tussen partijen uit en bepaalt dat de vrouw vanaf de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking huurder van de woning is. Verder moet de man de overeengekomen bruidsgave aan de vrouw voldoen. Ook moet hij binnen vier weken volledig en onvoorwaardelijk meewerken aan de religieuze en Iraanse echtscheiding, waaronder het uitspreken van de Mubarat bij een imam/geestelijke en de Iraanse ambassade, op straffe van een dwangsom. De beschikking is uitvoerbaar bij voorraad, behalve ten aanzien van de echtscheiding. Het meer of anders verzochte wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:3963

Zaaknummer: C/13/766033 / FA RK 25-1876

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling ongeboren kind.

Feiten en omstandigheden

De moeder is zwanger. De vader heeft het ongeboren kind niet erkend en wil dat ook niet. De moeder verblijft bij Sterk Huis, een instelling waar zij hulp krijgt bij de voorbereiding op de geboorte en bij de opvoeding en verzorging van het kind.

Verzoek

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzoekt het ongeboren kind op grond van artikel 1:2 BW als reeds geboren aan te merken en onder toezicht te stellen voor twaalf maanden. De raad legt aan het verzoek ten grondslag dat er regelmatig fysieke en verbale agressie hebben plaatsgevonden tussen de ouders. De relatie is al geruime tijd instabiel en wisselt van goed naar slecht, waardoor er geen garantie is voor een veilige en stabiele omgeving. De moeder is weliswaar bereid maar niet voldoende in staat om onder eigen verantwoordelijkheid de bedreiging weg te nemen: zij houdt zich niet aan veiligheidsvoorwaarden, bagatelliseert de zorgen en zet de relatie met de vader voort ondanks de risico's.

De moeder vindt een ondertoezichtstelling niet nodig en acht de ondersteuning bij Sterk Huis voldoende. Zij kan er wel in berusten als de kinderrechter anders oordeelt. De vader heeft aangevoerd dat hij aanvankelijk geen vader wilde worden en had aangedrongen op een abortus, maar inmiddels zijn verantwoordelijkheid wil dragen. Hij wil het kind echter niet erkennen en geen kinderalimentatie betalen. De vader heeft zorgen geuit over drugsgebruik van de moeder, ook tijdens de zwangerschap.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter oordeelt dat het ongeboren kind op grond van artikel 1:2 BW als geboren moet worden aangemerkt, omdat het belang van het kind dit vordert vanwege de zorgen over het welzijn en de veiligheid van het kind nu en na de geboorte.

Er is sprake van een ernstige ontwikkelingsbedreiging in de zin van artikel 1:255 lid 1 BW. De

ouders worden onvoldoende in staat geacht om het kind een veilige opvoedingssituatie te bieden. De noodzakelijke hulpverlening kan niet in het vrijwillig kader worden gerealiseerd. De verwachting is wel dat de moeder de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding binnen een aanvaardbare termijn zelf kan dragen.

De kinderrechter acht het noodzakelijk dat de gecertificeerde instelling (GI) in het kader van de ondertoezichtstelling toezicht houdt op de relatie tussen de ouders en op de rol die de vader in het leven van het kind wil spelen. De GI dient te onderzoeken welke hulpverlening de ouders nodig hebben om het kind een veilige opvoedingssituatie te bieden, waarbij het kind onbelaste contacten kan hebben met beide ouders. Hoewel de raad op dit moment geen zorgen heeft over de opvoedingsvaardigheden en het middelengebruik van de moeder, zal de GI hier ook zicht op moeten houden.

Beslissing

De kinderrechter beschouwt het ongeborn kind als geboren en stelt het onder toezicht van Stichting Jeugdbescherming Brabant voor de duur van twaalf maanden.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:2872

Zaaknummer: C/02/445561 / JE RK 26-346

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank verleent geen vervangende toestemming voor erkenning door de duomoeder, omdat de verzoekster geen gelijkwaardige rol heeft gehad bij de besluitvorming over de zwangerschappen. Er is wel sprake van family life. De rechtbank houdt het verzoek om omgang aan in afwachting van hulpverlening gericht op contactherstel.

Feiten en omstandigheden

Partijen (twee vrouwen) hebben een relatie met elkaar gehad. De moeder heeft twee kinderen gekregen via kunstmatige donorbevruchting: een zoon (nu 8 jaar) en een dochter (nu 4 jaar). De kinderen zijn niet erkend. De verzoekster heeft zelf een dochter uit een eerdere relatie. Partijen hebben in wisselende samenstellingen als gezin samengeleefd: doordeweeks en in de weekenden bij de geboorte van de zoon, en alleen in de weekenden bij de geboorte van de dochter. De relatie is tussentijds verbroken geweest (december 2020) en definitief geëindigd in november 2024. Sinds februari 2025 is er geen contact meer tussen de verzoekster en de twee kinderen van de moeder.

Verzoek

De verzoekster verzoekt vervangende toestemming voor erkenning van de twee kinderen, gezamenlijk gezag, vaststelling van een zorgregeling en een informatieregeling. De moeder voert verweer tegen alle verzoeken.

De bijzondere curator heeft aanvankelijk geadviseerd het verzoek tot erkenning af te wijzen, maar heeft dit advies later gewijzigd en geadviseerd het verzoek toe te wijzen. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft tijdens de zitting geadviseerd het verzoek tot erkenning toe te wijzen en zo spoedig mogelijk het contact te herstellen.

Beoordeling en motivering

Erkenning

Op grond van artikel 1:204 lid 4 BW kan vervangende toestemming voor erkenning worden

verleend aan de persoon die als levensgezel van de moeder heeft ingestemd met een daad die de verwekking tot gevolg kan hebben gehad. De Hoge Raad heeft in zijn uitspraak van 2 februari 2024 (ECLI:NL:HR:2024:148) geoordeeld dat bij kunstmatige bevruchting onder de 'daad van verwekking' het gehele traject van kunstmatige bevruchting wordt verstaan. Van instemming als levensgezel is pas sprake als de levensgezel en de moeder samen ervoor hebben gekozen om langs de gevolgde weg van kunstmatige bevruchting een kind te krijgen.

Ten aanzien van de zoon geldt dat de moeder zich bij de fertiliteitskliniek heeft aangemeld als alleenstaande vrouw, vóórdat partijen een relatie kregen. De verzoekster is daarna wel als partner betrokken geweest bij het traject en was aanwezig bij gesprekken en enkele terugplaatsingen, maar uit de stukken is niet gebleken dat zij vanaf de start met de zwangerschap heeft ingestemd. De communicatie vanuit de kliniek is alleen naar de moeder verstuurd en de moeder heeft alle kosten alleen gedragen. De rechtbank oordeelt dat de verzoekster geen gelijkwaardige rol heeft gehad bij de besluitvorming, maar in positieve zin meebewoog bij de keuze van de moeder.

Ten aanzien van de dochter is het traject duidelijker: een van de redenen voor de relatiebreuk in december 2020 was dat de moeder opnieuw zwanger wilde worden en de verzoekster daar niet achter stond. De moeder is zwanger geraakt in de periode dat partijen uit elkaar waren. De verzoekster heeft dus geen invloed gehad op de keuze om zwanger te worden.

Dat de verzoekster zich als ouder heeft gedragen tijdens en na de zwangerschappen en op de geboortekaartjes stond, maakt het oordeel niet anders. Deze gedragingen hebben plaatsgevonden na de totstandkoming van de zwangerschap en geven geen aanleiding voor een andere visie op de rol van de verzoekster bij de totstandkoming daarvan. De rechtbank wijst het verzoek tot vervangende toestemming voor erkenning af.

Gezag

De verzoekster wordt niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek tot gezamenlijk gezag, omdat zij zonder erkenning niet de juridische ouder van de kinderen wordt. Artikel 1:253c BW vereist dat de verzoeker juridisch ouder is.

Omgang en family life (art. 8 EVRM)

De rechtbank oordeelt dat er sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking (family life) tussen de verzoekster en de kinderen in de zin van artikel 1:377a BW en artikel 8 EVRM. Hoewel biologische verwantschap ontbreekt en daardoor een strenge maatstaf geldt, staat vast dat de verzoekster aanwezig en betrokken was in de eerste levensjaren van de kinderen en samen met de moeder in gezinsverband voor hen heeft gezorgd.

De raad adviseert zo spoedig mogelijk contactherstel. Volgens de raad is bij de zoon sprake van een gebroken gehechtheidsrelatie en zijn er signalen van een loyaliteitsconflict. De rechtbank houdt het verzoek om omgang aan voor vier maanden, in afwachting van hulpverlening gericht op contactherstel en verbetering van de communicatie tussen partijen. Beide partijen hebben ingestemd met hulpverlening.

Informatie

De rechtbank stelt een informatieregeling vast. Hoewel artikel 1:377b lid 1 BW spreekt over 'de ouder', volgt uit de rechtspraak dat ook degene die in een nauwe persoonlijke betrekking tot het kind staat recht heeft op informatie.

Beslissing

De rechtbank wijst het verzoek tot vervangende toestemming voor erkenning af en verklaart de verzoekster niet-ontvankelijk in het verzoek tot gezamenlijk gezag. De rechtbank stelt een informatieregeling vast waarbij de moeder eens per drie maanden informatie verstrekt over de gezondheid, school en hobby's van de kinderen. De beslissing over de omgang wordt pro forma aangehouden tot 13 augustus 2026, in afwachting van het verloop van de hulpverlening gericht op contactherstel.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 13-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1426

Zaaknummer: C/16/593767 / FO RK 25-614

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De minderjarige is geboren uit een draagmoederschapstraject. De rechtbank verklaart voor recht dat de Amerikaanse geboorteakte, waarop verzoekers als ouders worden vermeld, in Nederland wordt erkend en vatbaar is voor opneming in het register burgerlijke stand.

Feiten en omstandigheden

De verzoekers zijn twee mannen die via hoogtechnologisch draagmoederschap de minderjarige hebben verwekt, die sinds zijn geboorte in 2024 bij hen verblijft. De draagmoeder is Amerikaans staatsburger en is getrouwd. Een nicht van verzoeker 2 heeft opgetreden als eiceldonatrice en een zaadcel van verzoeker 1 is gebruikt voor de bevruchting. Een gerecht in Missouri heeft vastgesteld dat de draagmoeder en haar echtgenoot niet de juridische ouders van de minderjarige zijn, maar dat de verzoekers juridisch ouder zijn. Zij hebben ook het gezamenlijk gezag.

Verzoeken

De mannen verzoeken voor recht te verklaren dat de bovenstaande beslissingen in Nederland worden erkend en dat de Amerikaanse geboorteakte voor opneming in het register van de burgerlijke stand vatbaar is.

Beoordeling

De rechtbank past het Nederlandse recht toe om de erkenning van de in het buitenland tot stand gekomen familierechtelijke betrekking en van de Amerikaanse geboorteakte te beoordelen. Uit artikel 10:101 jo. 10:100 BW volgt dat de buitenlandse rechtshandelingen zullen worden erkend, tenzij hieraan geen behoorlijk onderzoek of behoorlijke rechtspleging is voorafgegaan, of indien erkenning onverenigbaar is met de openbare orde. Volgens de rechtbank is van de eerste uitzondering geen sprake. Betreffende de openbareordetoets acht de rechtbank in lijn met de aanbevelingen van de Staatscommissie Herijking Ouderschap van belang dat het in het buitenland gevolgde traject van draagmoederschap zorgvuldig heeft plaatsgevonden. Kinderen moeten kunnen achterhalen uit wie zij zijn geboren en van wie zij genetisch afstammen. Er is sprake geweest van een zorgvuldig traject, omdat de naam en

contactgegevens van zowel de draagmoeder als de eiceldonatrice bekend zijn.

Vervolgens richt de rechtbank zich met name op de vraag of de Amerikaanse geboorteakte erkend kan worden op basis van artikel 10:101 jo. 10:100 BW of dat deze in strijd is met de openbare orde, gezien er geen geboortemoeder op is vermeld. Voor deze exceptie dient sprake te zijn van zulke fundamentele waarden, zoals het beginsel van non-discriminatie, waarmee het toepasselijke buitenlands recht strijdig is, dat dit recht niet kan worden toegepast. Het familierecht is nog steeds voor een groot deel gebaseerd op het idee van een traditioneel gezin. Daarbij heeft Nederland een consistent ontmoedigingsbeleid gevoerd ten aanzien van het draagmoederschap, omdat dit te veel risico's zou meebrengen voor de draagmoeder en het kind. Inmiddels heeft de Staatscommissie echter verschillende aanbevelingen gedaan om draagmoederschap anders te regelen. Momenteel is het 'Wetsvoorstel Wet kind, draagmoederschap en afstamming' (36390) aanhangig. Hieruit blijkt dat ook in Nederland de opvattingen over wie als ouder op een geboorteakte moet worden vermeld zijn veranderd.

Conclusie

Daarom oordeelt de rechtbank dat de geboorteakte van de minderjarige, met de daarin vastgelegde familierechtelijke betrekkingen uit hoofde van afstamming, van rechtswege in Nederland kan worden erkend en dat het ontbreken van de geboortemoeder op de akte niet in de weg staat aan inschrijving in het register van geboorten van de burgerlijke stand.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 12-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:8635

Zaaknummer: C/09/668824 / FA RK 24-4704

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt het vaderschap van de man vast, omdat er voldoende aanwijzingen zijn dat de hij de vader is en hij heeft geweigerd aan een DNA-onderzoek mee te werken. De man zal, vanwege herhaaldelijke en grove schending van de waarheidsplicht, veroordeeld worden in de werkelijke kosten van het afstammingsgeding.

Feiten en omstandigheden

Tot het zaakdossier behoort een groot aantal WhatsAppberichten, waarvan de vrouw stelt dat deze zijn uitgewisseld tussen haar en de man. De berichten van mei 2018 komen erop neer dat de man weigert verantwoordelijkheid voor het levensonderhoud van het kind te nemen, ondanks herhaaldelijk aandringen van de vrouw, omdat zij ervan overtuigd is dat hij de biologische vader van het kind is. De berichten van augustus 2014 laten zien dat de man en de vrouw afgesproken hebben elkaar te treffen in een hotelkamer. Een dag later appen zij elkaar over de seks. Daarnaast heeft de man een document ingebracht waarin wordt verklaard dat hij op die dag zich in een stad ver van het hotel bevond.

Verzoeken en procedure

De vrouw heeft een verzoek gedaan betreffende kinderalimentatie en de vaststelling van het ouderschap van de man, die de bijzondere curator zou overnemen indien zou komen vast te staan dat hij de biologische vader is van de minderjarige. Bij tussenbeschikking heeft de rechtbank een DNA-onderzoek gelast naar het mogelijk biologisch vaderschap van de man. De man weigert hieraan mee te werken. Volgens de bijzondere curator vormt dit een bevestiging van zijn verwekkerschap. De man houdt vol dat hij niet de biologische vader is.

Beoordeling

De rechtbank benadrukt het recht van het kind om te weten van wie het afstamt. Het DNA-onderzoek zou een uitgelezen kans zijn geweest voor de man om te bewijzen dat hij niet de verwekker is, maar hij heeft omwille van weinig bevredigende redenen hier niet aan

meegewerkt. Volgens de rechtbank zijn de WhatsAppberichten inderdaad geschreven door de man en de vrouw en blijkt hieruit dat zij daadwerkelijk seks hebben gehad rond het moment van de verwekking van de minderjarige. Daarbij legt de rechtbank een lijvig rapport dat de man heeft ingebracht over de authenticiteit van WhatsAppgesprekken terzijde. Ironisch genoeg kan de authenticiteit van het document waaruit zou blijken dat de man zich niet in het hotel had kunnen bevinden niet worden vastgesteld, gezien het (elektronische) brondocument ontbreekt. Het document betreft slechts een afdruk van een tekst die door iedereen geschreven had kunnen zijn. Uit het vaststellen van het verwekkerschap van de man volgt dat hij onderhoudsplichtig is jegens de minderjarige op grond van artikel 1:394 BW. De eindbeslissing ten aanzien van de verzoeken van de vrouw/bijzondere curator zullen echter worden aangehouden, zodat er uiteindelijk maar één appeltermijn zal gaan lopen.

Ten aanzien van de beoordeling van de proceskosten overweegt de rechtbank dat de man herhaaldelijk de waarheidsplicht ingevolge artikel 21 Rv ernstig heeft geschonden. Hij heeft onder andere heel actief geprobeerd de rechtbank zand in de ogen te strooien over de authenticiteit van de WhatsAppberichten, terwijl hij wist dat hij zelf heeft deelgenomen aan die gesprekken. Daarnaast heeft hij een vals document ingebracht en heeft de man zelfs tijdens de mondelinge behandeling de rechtbank herhaaldelijk voorgelogen.

Conclusie

De man wordt dan ook bij uitzondering veroordeeld tot de werkelijke kosten van het afstammingsgeding.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:4791

Zaaknummer: C/10/655492 / FA RK 23-2482

Wetsartikelen: